

דני אבבה מעלה שאלות בנוגע לאופיו של חג הסיגד, במטרה להוביל בסופו של דבר לשינוי מרכזי בחג, וכך טען: "לחג היו שלושה מרכיבים מהותיים: החשש המקמי שבני הקהילה ינטשו את דרך התורה ויתגזרו, חשש מהתבוללות והכמיהה לשוב לארץ ישראל. הגשמנו את שיבת ציון וגם החשש מהתבוללות אינו קיים עוד. אם כן, מדוע אנחנו ממשיכים לעלות אל ההר ולדקלם את אותם פסוקים, שגדמה כי אבד עליהם הכלח?" (לבד על ההר, אתר בית אביחי, 15.11.10)

לעומתו, הרב שרון שלום, סבור שחג הסיגד צריך לשמור על אופיו, ולהפך, אל החגיגות שלו צריכים להצטרף יתר עדות ישראל: "יהודי אתיופיה ימשיכו לציין את הסיגד... יתרה מזאת, אנו, עם ישראל היושב בציון, זקוקים מאוד למסרים ולמוקדים שעמדו סביב חג הסיגד באתיופיה. אהבה ואחדות, כריתות ברית עם אלוקי ישראל וירושלים, הם רלוונטיים מתמיד". (שם, עמ' 212)

עם מי מהם אגם מסכימות?

איזה מהמסורות של החג צריכים להיות במרכז אצלנו?

"בכור ההיתוך של אחוה יהודית ומשמעת

צבאית יצורף בליל האדם הזורם

מגלויות-נכר, יזוקק ויטהר מסיגיו הזרים

הנפסדים, ימחקו המחיצות העדתיות,

ותחושל אחדות נאמנה של אומה מחדשת

געוריה, יונקת מעבר עתיקה יומין,

גדול-עלילה ורב-מאבקים, נבנית ומתעלה

בעבודה חלוצית ובת-חורין, נאזרת ברוח

גבורה, עוז ותעצומות, וצמודה לחזון אחרית

הימים שהגיעה תקופת ביצועו."

דוד בן גוריון, ראש הממשלה הראשון, שאף אייזר כוכ הוגר בו כואם ישאלים. אין ההדלים בין העדות, אין מנהלים נפרדים. יש ישאלים אחד. במקום בן גוריון אולי זה היה נכון, אבל בימינו? האם צריך לשחרר את המנהלים של העדות השונות או שהכא צריך להיות אחיד? האם תחסיצד הוא תח של יוצאי העדה האגיופית או של כואם? ואולי צריך בכלל אבטל אגו כדי להוכיח את ההדלים בין החלקים השונים בעם ואייזר חברה אמת אחידה?

"שלום לך עיר"

פיוט בשפת הגלז ממסורת אתיופיה

תרגום: אבג'ה מדהגי

נוסח עברי: אלמוג בהר

לחן: מסורת אתיופיה

כמו אור גדול פניך עיר ציון הקדושה

שלום לך עיר

בתוך אור טהור פניך עיר ציון הקדושה

שלום לך עיר

סֶלֶם סֶלֶם לְקִי

הַגֵּר אֲבִהוּיָנָה

סֶלֶם סֶלֶם לְקִי

בֵּית מְקֻדְסוֹ סֶלֶם

השיר "סלם" הוא שיר אהבה אירושלים. הוא מושך בעלייה ארץ אירושלים,

הטקסטים תענייני, ואקראו סוף תע הסיצה.

עכשיו שהגענו אירושלים, האם התע לאונטי אינו?

אנה אנחנו משאידיס אה הגפילוט אמצה אציון, אם אנחנו כהר פה?

האם חג הסיגד יהיה כמו חג המימונה

שהפך מחג האמונה לחג המופלטה?

אומנם בשנים האחרונות עלתה המודעות

לקיום חג הסיגד, אך לצד הבשורה החיובית

שבדבר, ישנו חיסרון אחד שבולט לעין והוא

היעדר סממנים דתיים מובהקים

המאפיינים את החג. רבים מאלו שהיום

מקיימים את אורחות החג אינם מודעים

למשמעות העמוקה שלו, ורק מעטים

מבינים את סיפורו.

האם יש התע סממנים דתיים?

אולי הפכנו את התע איום שבו נחשפים אקהיה האגיפוי ואמנהיה,

והנמנו את המהות האמיתית של התע?

האם נכון לקחת את היום הזה כהצדמנו אהכי אה העדה, או שמא

"גפסנו עז זה טרמפ"?

סטילומיה TV
הטאליה

באקו רבנא 11 יא 2012

סטילומיה TV
הטאליה

באקו רבנא 11 יא 2012

סטילומיה TV
הטאליה

באילוי רשות מן המנהל
מאי 2012

סטילומיה TV
הטאליה

באילוי רשות מן המנהל
מאי 2012